

**HVALA,
beseda mala,
a velika,
da gore premika,
ruši bregove,
zida mostove,
sesuva nadutost,
rojeva hvaležnost,
klesti prevzetnost,
gradi prijaznost.**

**Premalokrat izrečena,
prevečkrat pozabljena,
namerno zamolčana,
preprosta, velika beseda mala-
HVALA.**

Ida Semenič

Andrej Rozman Roza

NEKAJ TI MORAM POVEDAT

Za vsakogar mora obstajati nekdo,
kateremu tako zaupa,
da se mu lahko zaupa,
ko mu je težko.

Za vsakogar mora obstajati nekdo,
ki ga razume in posluša,
ko mu je zmrznjena duša
in mu je v srcu slabo.

Nekdo, kateremu lahko zaupa tudi tiste težave,
ki bi jih najrajši izbrisal iz glave,
in mu lahko pove tudi to,
kar ni povedati lahko.

A pogovarjanje je za človeka
še bolj pomembno kot obleka
in hkrati danes redka stvar,
za katero ni potreben denar.

Pogovarjanje ni le za zabavo,
zdravilno je tudi, ko imamo težavo
in se v lastnih mislih dušimo,
dokler jih še z nekom ne delimo.

Pogovarjanje je bližina in toplina,
s pogovarjanjem smo družina in skupina.
S pogovarjanjem se človek s človekom prepleta,
s pogovarjanjem smo mreža tudi zunaj interneta.

Pisatelj in esejist DRAGO JANČAR je zapisal:

»Skozi petindvajset črk slovenske abecede ali poljubno število črk ali pismenk kakega drugega jezika nam je dano potovati in leteti, razumeti, spoznavati in slutiti, misliti in hrepeneti...

In morda je to večja skrivnost kakor skrivnost silicijevih kristalov, s pomočjo kateri drvi nova tehnologija po medmrežnih prostranstvih.«

Feri Lainšček: PROSTI ČAS

Kaj vemo o času? Da gre in mineva.

Je zdajšnji, pretekli, prihodnji in večni.

Nam gleda na ure, ne mara zamude
in teče prehitro, ko skupaj smo srečni.

Najboljši od časov so časi svobodni,
najlepši pa čas, ki porabiš ga zase.
Lahko ga po svoje deliš in sestaviš,
lahko le skomigneš pa rečeš »ne-da-se«.

Zato si želimo več prostega časa,
Več časa za sanje, za ždenje, cartanje,
za urice polne prijetne bližine
in tihe trenutke za samost in branje.

Želimo si čas za otroško veselje,
za družbo, za igro, za noro zabavo,
za možnost, da včasih res gremo po svoje
in polni nemira se zlekemo v travo.

Vse želje so skupne in tudi posebne.

Vsak nosi kaj v srcu, kar drugi ne čuti.

Življenje je čudež in vse je mogoče,
ko ptica mladosti razpira peruti.

Tone Pavček

ODHOD

**Potem ko si dolgo dete in deček,
potem ko si dolgo punči in punčka,
potem ko si oboje to in nekaj malega zraven,
potem ko si že skoraj po odraslo postaven,
potem ko si že skoraj po odraslo brhkata,
nastopi trenutek,
ko se odprejo vrata
in skozi stopi nenadejana
tvoja prihodnost sama.**

**Odtlej si večji za celo glavo,
odtlej si večji za celo spoznanje
in greš lahko v večji svet,
na predvideno potovanje
skoz usojeni gozd ali puščavo.**